

му, надъ очитѣ, погледѣтъ му бѣше дивъ, пламналъ. Не обичаше да го галятъ и каточе не забелязваше хората наоколо си.

А между хора той биваше само зимно време — тогазъ го отдѣляха отъ хергелята и го хранѣха на ясла. Между многото си коне Хаджи Петъръ имаше и другъ единъ жребецъ, кулестъ — жълтеникаво червенъ, съ белезникава грива. Тоя жребецъ, наперенъ, гиздавъ, чистъ, много бързо затлъстяваше и, когато го водѣха на кладенеца, влачеше слугитѣ съ себе си, цвилѣше, играеше, стжпяше като на парà.

Черниятъ жребецъ вървѣше, както си вървѣше винаги — бързо, съ протегната напредъ глава, като отвреме-навреме наостряше уши и тогазъ изглеждаше особено красивъ. Той не се изправяше на заднитѣ си нозе, не влачеше слугитѣ, не цвилѣше. Изглеждаше спокоенъ, но цѣлъ трѣпнѣше, гризѣше нервно юздата, около очитѣ му се виждаха кървави ципи. И хвърляше бързи свѣткавични погледи къмъ кулестия.

Веднажъ слугитѣ ги изтърваха, ужъ случайно, и жребцитѣ се сбиха. Сборичкването бѣше кратко, защото Хаджи Петъръ се развика отъ чардака. Слугитѣ се спуснаха да ги разтърваватъ. Като змия черниятъ жребецъ бѣше се впилъ въ кулестия, а когато слугитѣ го отпждиха, той свари да се обърне и два пжти ритна съ заднитѣ си нозе кулестия. Единъ стра-